

Sanatori del Puig d'Olena. Centelles
N.º 1.-Sant Quirze de Safaja

SANT QUIRZE DE SAFAJA, 15 - Març 1939

Sta. Mercè Fimera

Sirona.

Tu que estimes l'humil junci de Puig d'Olena,
on els arbres arbrats es diuen a Galqnera,
entre el cel i la roca i la casa i el bosc
- el junci muntanyenc, nenyerol i Torc-
Merç, ho vull contarte la seva primavera
tímida, somnient, inqàvida, llengua
que posa en el paisatge seria d'aquest país
la gràcia positiva i tendra a un somriç.

O sí! l'amfiteatre que des casa a Mirgària
ens ve davant dels vlls a l'amplo galeria
ei un paisatge bell. Sota nostre el corçó
solca la seva vall. S'estalonen al rost
Vinyeres i al zircaus, i pins a eterna balla.
Part enllà de la vall, cap a Ponent, i aquella
plena de coses s'alça, de l'altèrís Farall.
- Quin illoc per una erruïta, una dula, o un Castell!

Talment les aeres plils, mjs ratides, mjs er mes,
muntanyoles encans solquen els rimeses ter mes
i s'indaten cap al Nord, on ja no les ateny
el nostre granad captiu, amb el pare Montseny.

Per sobre les carenes, herbes, blaves o grises
altres terres s'ei exemplen, ondulades o lises
com l'annable vall, pobit, harmonian
que ple de punxelles s'altessa fins al mar.

Pel parat de Montcada, amb el presoo, si hi a costa
pendint la cordillera, ja blava, de la costa.

- la blava cordillera, plena de noms antics
amb el ~~la mar~~ esplendent per sobre dels seus pics.
una mar que unlla

I la corba del cel encara mes enlaira
amb els oells els nivols i els estels a mig aire.

Un cel quiet, avia ben i realitat. Un cel
amb tornassols de porpra, de saia i de mel.

Es en mig d'aquest ambient de mistega granosa
que el jencat net i humil vol planis. Com li pesa
la nuca dels seus ahustos despullats,
vaca el bosc, on els roures amb nuca robusta
fan crissar el vent amb llurs fulles perennes.

Des pu avia que ara, que les aures serenes
parten, com un licor, l'escalb i inmerrial
i en els dies refolls pujar fins a ci dalt
l'olor de les madats que s'obren a la plana,
cada unaqueta nua del jencat s'encorruca

2
Sanatori del Puig d'Olena. Centelles
N.º 1.-Sant Quirze de Safaja

SANT QUIRZE DE SAFAJA,

aquest apany dirí, aquesta tremolar
que comença en un somni i acaba en una plor.

Som tot just al Fober. Un capvespre benèvol
^{mirant als arbres}
~~mirant als arbres~~, ha reverent el tírol
que li hi veuen calçat. Esingent i és verd.
Com una taca d'oli s'estén pel pat desent
la vimità va clapa. I mentre va escampant-se
com en misteriosa invitació a la dansa,
brollen altres herbes, companges sense nom
i s'escapen del boc les violetes, com
una rondalla de noies que va a la parandola.
Un diu per vimità que la ha vist, tremola.

des nits, encara vedes, vénen a ser un be
a l'auca repetit. I si per criat que
neixen molt poc a poc els botons ~~en els arbres~~
en els arbres.

Com la Bella Darnent que tem d'olor els paupres
massa tímidament, després de tant dormir,
mida, ple de paciència, es desvetlla el jardi.

15-111-37

No cal obrir els ulls al sol, entremencarse:
masia vindran originats, i turbos i calamitosa
amb la lluna de Mars!

Prillen a contrallum

- quom el sol va a colgar-se no no perde el costum
d'onera de Sant Quirze - les línies de les banques,
són gotes de serena lluminosa i llanques,
o l'ombra de les hortes que apenen a torten?

La nova arquitectura comença a recórrer.
Primèriament els salzes, ha puda, temps eners,
el emença la lírica i tendria corbellera.
Tot i hieren han tingut un aire més, més
d'altres sense esperit, no sensibles a es.

Pero, ara, Mer cèl Volen crèixer alhora
les banques mutilades. T'adara una plera
com una estalactita de jade verd. Isant,
i veis, com altre temps, les sap pensar amb art.

I, com si llum vada, modesta, peremptòria,
hos el ^{volat} ~~seu~~ d'alguna senyera de victòria
- o un sengal a perat - ara pades al mur,
plera d'air i innocent i de pechura obria,
s'arrisquen a esclatar les plors de l'englantina.
- Englantina usina de la rosa ma hira! -
veient-la com s'embiba pel però dels parats,
qui diria que és un penari de dos filats?

I amb les vimeres plors que s'obren una a una
tuenen els rossinyols a cantar a la lluna

15-III-31

3
Sanatori del Puig d'Olena, Centelles
N.º 1.-Sant Quirze de Safaja

SANT QUIRZE DE SAFAJA,

i abandonen el bosc, que quan els veu marxar,
s'adona del jardi, i comença a malpensar.
- Quina Fada ha rodit en les nostres entranyes,
dinen els habitants penyes de les muntanyes,
aquests arbres exòtics? Tots aquests petals negres,
zinnies i carlines, i geranis de bec,
com han vesut aci? No és sense ironia
que el bosc meravellat veu la companyia
del jardinet pleat. Ell, seurat, retort
es parava una mica de saber-se més fort.
Però tenia ansietat blanca, amb la joia
del fidel cavaller que obria una noia.

Aici es van restant, en el seu temps i ús,
tota mena de tanys i de bonquillous nous.
Els rojos tamariscs, la grassa ventibòlia,
les vedes mansardes, i l'aristòlia magnòlia
la Judea, les lúies, els boies, i els llucers.

Però encara veu nous els crisos castanyes
i els cinamoms altius. Es cultiva des frugencis

15-111-32

anuncien l'esclat homal de les hostèries.
l'uet al mig de tot, amb un roser al plom
encara dorm, quiet, solitari, el pollanc.

Tremola a les nallons, com una llum encesa
en un dibuix subtil a l'estampa japonesa
el rosa violent dels pessegers en ple.
el sol veient els rosa una amèula aia.

el camarada cisco, va amb les tisores vives
a tallar els cabells dels oquers en oquers.

l'aura novies paltent ^{els roses,} ~~les roses~~

que no vol diran pluin ^{ben segur} mentre no hi visquis tu.

Ben Steu.

Màxim